

Rozhodně
ne on

WHITNEY G.

Rozhodně ne on

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Whitney G.

Rozhodně ne on – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rozhodně *ne on*

PRAHA 2023

Přeložila: **DARINA POVOLNÁ**

Whitney G.: Rozhodně ne on

Vydání první

Copyright © 2022. DEFINITELY NOT HIM by Whitney G.

Published by arrangement with Brower Literary & Management.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2615. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu Definitely Not Him

vydaného v roce 2022

Český překlad © Darina Povolná

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover designed by Najla Qambers of Najla Qambers Designs

Obálka Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2120-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2121-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2122-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2187-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

WHITNEY G.

Rozhodně
ne on

Na léto

PROLOG

SOUČASNOST (BOHUŽEL)

CHLOE

Pokud by mě někdo přinutil popsat Tylera Carringtona třemi slovy, zvolila bych „arogantní“, „protivný“ a „zničujícím-způsobem-rajcovní-zmetek-co-by-potřeboval-pěkných-pár-facek“. (Ten poslední pojem rozhodně ve slovníku je. Věřte mi.)

Aby to bylo fér, na dalším místě by se nacházelo „nenáviděný-tatínek-mého-dítěte“, ale to je zase jiný příběh...

Posledních několik nocí jsem zhltna nespočet katastrofických románů, přičemž jsem doufala, že jedna z těch zápletek se stane realitou a on se jako mávnutím kouzelného proutku vypaří.

S lítostí musím přiznat, že ho z mého života žádné zemětřesení, zemský propad ani zombie apokalypsa neodstranily.

I v tuhle chvíli stojí na prahu mé kanceláře a zírá

na mě těma svýma krásnýma mandlově hnědýma očima. Navzdory tomu, že ho nemůžu vystát, okamžitě mě umí vzrušit, když tím smyslným britským přízvukem něco řekne. A jakkoliv se snažím své srdce přesvědčit, že mojí náklonnosti není hoden, roztoužené se rozbuší pokaždé, když se nachází poblíž.

„Jste připravena dokončit naši konverzaci z předchozí noci, *slečno Marchová*?“ Konečně prolomí ticho a svým hlubokým hlasem mě s lehkostí odzbrojí. „Je načase dokončit to, co ses mi chystala říct.“

„Jistě.“ Pokrčím rameny. „Tebe i celou tuhle situaci nesnáším. Vrať se, prosím, do Londýna.“

„To není ta konverzace, o které mluvím.“

„Pak jsi to možná *ty*, kdo potřebuje něco říct.“

„Myslím, že slova, co hledáš, jsou: ‚Už mám dost těch nemožných, zvrácených her a zůstanu u tebe.‘“

„U kamarádek na gauči je mi fajn. Ale tvojí laskavé žádosti si cením.“

„Zatraceně, tohle není žádná žádost.“ Zatnul zuby. „Už je to osm dní.“

„Sedm.“

„O to přece nejde,“ opáčí. „Očekávám, že budeš dnes večer v mojí posteli, ať můžeme probrat aktuální problém jako dospělí jedinci.“

„Co se stane, až zjistíš, že tam pořád nejsem?“

„Budu nucen přijmout drastická opatření, abych ochránil naše dítě.“

„*Moje* dítě.“

„Sama sis ho neudělala.“ Ušklíbne se. „Jistě si tu část noci vybavuješ, že?“

„Když o tom tak přemýšlím, nebylo na ní nic pamětihodného.“

„Dost pochybuju, žeš zapoměla na pět orgasmů.“

Bylo jich šest...

Snažím se přijít s něčím sarkastickým, co bych mohla říct, ale mozek mi zaplavují vzpomínky na tu osudovou noc. Vnímám jen jeho, jak se zmocňuje mého těla a dovádí mě na vrchol tolikrát, že škemrám, ať nikdy nepřestane, a jak si mě přitahuje k sobě, zatímco mi šeptá ty největší sprostárny, co jsem kdy slyšela.

„To jsem si myslel.“ Zamíří ke dveřím. „Uvidíme se doma. Nebo *jinde*.“

Práskne za sebou dveřmi a já zvednu telefon.

Otevřu aplikaci *Co očekávat, když jste v očekávání* a projíždím předchozí týdny svého těhotenství, když jsem ještě všechno popírala.

Tehdy jsem si ke třicátým narozeninám přála něco nezapomenutelného, a netušila jsem, jak moc se mi právě tohle splní, a také jsem neměla ponětí, kdo „Tyler Carrington“ skutečně je.

Dorazila jsem ke „4. týdnu“, civěla na poznámku, kterou jsem si tam vytvořila, a konečně přijala realitu.

Narozeniny se vyměnit nedají. Není na ně žádná záruční lhůta. Tenhle muž – a všechno kolem něj – bude trvalým pasažérem na cestě mého života...

TO NENÍ NORMÁLNÍ ŽIVOT

TYLER

*Několik týdnů před takzvanou „osudovou nocí“
(A mimochodem, zbožňovala na ní každou minutu)*

Londýn, Anglie

Dillone, můžeš prosím tě zrychlit?“ zavolal jsem na řidiče. „Ta žena vypadá celkem na umření.“

Když jsem cestou do nemocnice utrousil ta slova, napadlo mě při tom, že takhle jsem si konec víkendu rozhodně nepředstavoval, ale to mám za to, že už sedmou sobotu v řadě dělám stejnou chybu.

Zoufale jsem toužil po nějakém pocitu „normálnosti“, a tak jsem po půlnoci vyklouzl z Kensingtonského paláce a jel do hospody mimo Londýn.

Mým cílem bylo narazit na někoho, kdo nesleduje drby v bulváru – někoho, kdo nemá tušení, kdo jsem, a já si *konečně* zasouložím – jenže můj královský původ mě vždycky dohnal.

Někdy mezi třetí a čtvrtou rundou pití moje falešná identita vybuchla jako vždycky a následovaly tři stejné události: nejprve moje ochranka přinutila

všechny kolem, aby podepsali dohodu o mlčenlivosti. Poté jsem jel domů, abych si odkroutil další týden ve zlaté kleci, přičemž období sucha zůstalo nepřerušeno. A zatřetí nenávist k mojí rodině dosáhla nových výšin.

Nicméně incident z dnešního časného rána byl novinkou. Žena, kterou jsem „potkal“, omdlela a praštila se hlavou o bar.

„Dillone?“ houkl jsem znovu. „Je úplně bledá.“

„Jedu, jak nejrychleji to jde.“ Hodil mi láhev s vodou a já ji té ženě přitiskl na čelo.

„Já vůbec nejsem bledá,“ drmolila. „Jsem celá v šoku a užaslá. Mívala jsem tvoje fotky pověšené ve svém dětském pokoji. Jsi první kluk, na kterého jsem myslela, když jsem se sama sebe dotýkala...“

„Prosím tě, řekni mi, že jsme aspoň přibližně stejně staří.“

„Vždycky jsem věděla, že jsi sexy, ale osobně jsi ještě tak tisíckrát rajcovnější.“

„Tak to moc děkuju.“

„Proč jsi mi ale neřekl, že jsi Carrington?“ zajímala se. „Padla bych hned na kolena a vysála ti z péra duši.“

„Co prosím?“

„Máma mě naučila všechno o tom, jak dobře kouřit. Pomohl bys tomu, aby na mě byla pyšná.“

Zamžikal jsem.

Přece není možné, že tohle vážně řekla...

„Jestli máš zájem, můžu ti to udělat.“ Usmála se. „Stačí jen, když si rozepneš kalhoty a pomůžeš mi hýbat hlavou.“

„Raději bych, aby ses soustředila na svoje dýchání,“ vysoukal jsem ze sebe. „Vypadá to, že pozvracíš podlahu. Zase.“

„Já prostě *věděla*, že jsem tě už někde viděla.“ Vůbec mě neposlouchala. „Počkej. Nemáš žádat o ruku nějakou dánskou princeznu? Psali to v bulváru.“

„Tak to se pletou.“

„A proč jsi mi říkal, že se jmenuješ Matthew a pracuješ ve financích?“ Zhluboka se nadechla. „Proč jsi mi *lhal* do tváře a odepřel mi můj celoživotní sen vyspat se s někým z královské rodiny? Proč bys –“

Uprostřed věty se pozvracela na zem a náš rozhovor zůstal nedokončený.

Bodyguard naproti nám otevřel prázdný pytlík a já jí zvedl hlavu, zatímco auto projíždělo ulicemi.

S každým kilometrem mě to šedivé a deštivé město lehce provokovalo.

Bistra se mi vysmívala, že do nich nemůžu vejít, aniž bych přitáhl dav lidí. Provoz kolem mi ukazoval a špital, že nikdy nemůžu někam sám řídit, aniž by lidé mávali a fotili si toho „prince playboye.“ Obchody pro turisty si z mé mrzutosti dělaly posměšky, když se v jejich výkladních skříních skvěly knihy „Královská rodina“ a ukazovaly mi tak, že svůj životní příběh jsem neplánoval ani nepsal. Vždycky ho budou vyprávět autoři, které jsem nikdy nečetl, a bude vycházet v lesklých paperbackách, k nimž jsem nikdy nedal svolení.

Přede mnou se na mě ušklíbalo Londýnské oko – nádherné ruské kolo, kterým jsem se chtěl vždycky projet – a připomínalo mi můj poslední pokus do něj nastoupit. Objevila se spousta lidí z bulvárního tisku, kteří si mě fotili a pokřikovali otázky, takže jsem tu myšlenku zcela opustil.

Cizí lidé mě náhodně oslovovali při mých ranních procházkách a dávali mi nevyžádané rady o mých údajných „hrozných staromládeneckých způsobech“,

mojí „tvrdohlavosti“ a blížícím se momentu, kdy se „ujmu královské koruny“. Vážně toho o historii mé rodiny věděli víc než mí skuteční přátelé.

Tedy *jeden* skutečný přítel, jehož jsem měl.

„Blížíme se k cíli, pane.“ Bodyguardův hlas pronikl do mých myšlenek. „Dejte jim prosím chvílku, než vyčistí tu podlahu.“

Dva lidé z personálu spěchali k zadním dveřím nemocnice sv. Tomáše a pomáhali té ženě na nosítka. Během pár vteřin malý tým lidí vysál a vyčistil koberec na podlaze auta a můj nepodařený únik byl u konce.

Dveře se zavřely a muž z ochranky se přesunul do jiného auta.

„Takže?“ Dillon na mě pohlédl ve zpětném zrcátku. „Chtěl bys v tomhle experimentu pokračovat v jiném městě, nebo by ses raději zúčastnil charitativní akce, která za hodinu začíná?“

„Ani jedno,“ oznámil jsem. „Dej mi třetí možnost, ve které bych se mohl utopit v Temži.“

„Tu bych ti nabídl pouze v případě, že by existovala nulová šance, že bys ji zvolil,“ reagoval. „Vypadáš, že jsi dnes tak na šedesáti.“

Na osmdesáti.

Než jsem ho mohl požádat, aby mě vzal domů, na telefonu mi zazněl videohovor s osobou, kterou jsem nenáviděl ze všech nejvíc.

Mým otcem.

„Dobrý ráno, Satane,“ zvedl jsem to.

„Vypadáš příšerně.“ Na displeji se objevila jeho tvář. „Kde krucinál jsi?“

Dillon najel mezi proudy aut, aniž by se mě zeptal.

„Jsem na cestě.“

„Dobře. Až ta akce skončí, budeme si muset promluvit v soukromí. Je to velice důležité.“

„Tak to by sis měl asi vyhledat, co fráze ‚v soukromí‘ znamená.“

„Znamená to jenom ty a já.“

„Ty a já.“ Protočil jsem oči. „Také to znamená, že kousky toho hovoru pak nenajdu o den později v tisku. Je zvláštní, jak se to vždycky přihodí...“

„To je součást hry, synu.“

„Řekl jsem ti, že bych ji radši nehrál.“

„Byla by podstatně příjemnější, kdyby ses držel linie příběhu, kterou jsme si stanovili.“ Usmíval se přes zatnuté zuby. „Nechápu, proč to děláš tak obtížné.“

„Jestli chceš vytvořit příběh, zavolej svému oblíbenému pisálkovi a požádej ho, ať to sepíše.“

„Vtipné.“ Rozesmál se. „Víš, poslední dobou zniš hodně jako tvoje matka.“

„Jsi na tenkém ledě, Satane.“ Zúžil jsem na něj oči.

„Jen jsem si toho všiml... Bůh žehnej její duši.“

„Aspoň nějakou měla.“

„To ano.“ Falešný úsměv mu zmizel. „A ty jsi dost starý na to, aby sis pamatoval, jak ošklivě to pro ni skončilo, když nehrála podle pravidel,“ poznamenal. „Nejlíp uděláš, když se poučíš z její chyby a budeš trochu vděčnější za tenhle úžasně privilegovaný život, který vedeš. Nikdo nemá soucit s mužem, co má všechno, a ani ho nikdy mít nebude.“

„Víš o tom, že matka si myslela, že jsi démon v přestrojení, že jo?“

„Od tebe to беру jako kompliment,“ poznamenal.

„Hrával sis se sadou démonů. Roky patřila k tvým oblíbeným.“

Ukončil jsem hovor, než bych řekl něco, čeho bych litoval. Něco, co by zničilo posledních osm let plánů a osnování, jak moje dny v královské rodině skončí.

Možná už ale nebudu muset dál čekat...

RYCHLÝ ÚNIK

TYLER

Londýn, Anglie

To ráno o něco později

Ukápne mi slza pokaždé, když na vaši matku pomyslím.“ Organizátorka charitativní akce se na mě usmála. „Byla tak krásná a měla styl. Je taková *tragédie*, že zemřela, když jste byl ještě teenager, víte?“

„Ano, to vím...“

„Zvládl jste tu bolest skutečně dobře a jsem vděčná, že se každý rok objevíte na večírku, který má uctít její památku.“

„Nápodobně.“ Přinutil jsem se k úsměvu. „Díky, že se mnou soucítíte.“

„V zahradě jsme ji vyobrazili na nové nástěnné malbě.“ Podala mi brožuru. „Vašemu bratrovi a sestře se to zřejmě líbí, takže se vsadím, že ona by si to zamílovala také.“

„Připadalo by jí to jako naprostý *nevkus*.“

„Cože?“ Úsměv jí na rtech chvíli ztuhnul. „Co jste to říkal, pane?“

„Říkal jsem, že ten autor měl vkus, určitě by si ji chtěla vzít, kdyby to šlo.“

„Óóó. No samozřejmě a my bychom jí pomohli, malbu přesunout, kamkoliv by chtěla.“

„Tím jsem si jistý.“ Potřásl jsem jí rukou a ustoupil od ní. „Jestli mě prosím omluvíte.“

Já už vážně dál nemůžu.

Tahle žena a zbytek těch lidí – dokonce mí mladší sourozenci – neměli tušení, jak moc máma ten život nenáviděla a jak za stěnami paláce trpěla.

Přešel jsem místnost a vrhal neupřímné úsměvy na ostatní hosty, co měli připnuté jasné modré placky s nápisem „Odpočívej v pokoji, princezno Joanno“.

„Omlouvám se, všichni.“ Na scénu náhle vystoupil můj otec. „Můžete mi prosím věnovat pozornost?“

Tlumený hovor a smích okamžitě ztichly.

„Jak všichni víte, v historii naší rodiny je dnešek velmi smutným dnem.“ Hlas se mu zlomil, sejně jako pokaždé, když předváděl tuhle únavnou šarádu. „Princezna Joanna bude navždy žít v mém srdci a naše děti, Tyler, Charlie a Priscilla, ponesou dál její bojovný odkaz.“

Co to sakra vůbec znamená?

„Tyler je o dvanáct let starší než dvojčata, jak všichni víte, a je *mnohem* odtažitější a rezervovanější než jeho sourozenci.“

Místností zazněl hlasitý smích, ale já jsem tam nějaký vtip postrádal.

„Každopádně není typ na veřejná prohlášení, a tak mě požádal, abych učinil jedno za něj.“

Odkašlal si a já si založil ruce na prsou.

„Příští měsíc mu bude třicet pět a poprvé po dlou-

hé době zve veřejnost na narozeninovou oslavu, která může přinést některá překvapení pro někoho, ohledně něhož je poslední dobou ostýchavý.“

Victoria Naussová, hezká tmavovlasá dánská princezna – která mě absolutně *vůbec* nezajímala – se rázem stala předmětem pozornosti přítomných.

Setkali jsme se pohledem a jí zrudly tváře, což jí vysloužilo vzrušený šepot a mumlání z davu. Navzdory jejímu strojenému pokusu vypadat skromně ji zajímalo jen to, jak se stát tou „nejkrásnější londýnskou princeznou všech dob“.

Ani za nic nedokázala vést jakoukoliv konverzaci, a když jsme se v opilosti jedné noci pokusili mít sex, prohlásila: „Když ti věnuju svůj největší dar, budeš mě ale hned potom muset požádat o ruku.“

Od té doby jsem se jí nedotkl, ani na ni nepromluvil.

„Joanna jistě věděla, že Tyler bude ten poslední, kdo se usadí, a moc by ji těšilo vidět ho takhle šťastně zamilovaného...“ Otec servíroval zbytek proslovu velmi pomalu a kalkulovaně, zatímco já si v duchu přehrával náš předchozí krátký hovor.

Nikdy neměl v úmyslu si se mnou promluvit „v soukromí“. Tohle bylo celé součástí jeho loutkového divadélka – mistrná lekce v tom, aby mně i všem ostatním ukázal, jak můj život ovládá. A že všechno, co jsme říkali nebo dělali na veřejnosti, bylo součástí hry pro naše publikum, jež nás napůl milovalo a napůl nenávidělo.

Když pokračoval ve svém vystoupení, v podstatě mi to potvrdilo, že jsem měl pravdu, když jsem mu nedal vědět o vyřizování svých soukromých záležitostí ve Státech a také mu nikdy neprozradil, že se až do posledního slova řídím radou své matky, kterou mi na konci dala.

„Tylere, především se drž strategie. Nikdy těm lidem neumožni vidět, jak se skutečně cítíš.“

Jakmile skončil, celá místnost se roztleskala a já se přidal. Poté jsem došel k Victorii, vzal ji za ruku a hrál ještě poslední dějství téhle komedie.

Tak by to „princezna Joanna“ chtěla...

O PÁR HODIN POZDĚJI jsem si podtrhával ve washingtonském průvodci Život v Seattlu a dělal si několik dalších poznámek.

Co je to koláč Twinkie?

Podle mého průzkumu bylo v Londýně i Seattlu stejně deštivé počasí a mlhavá rána a na obloze se někdy celé týdny v kuse vznášela stejná bezútěšnost.

Dopravní situace byla obdobně tragická, ale k úmyslu tam začít nový život mě přitáhly odlišnosti. Tedy ony a nakladatelství, které jsem soukromě zakoupil z toho, co mi zbylo z dědictví po matce.

Když jsem podtrhl místo zvané Pike Place Market, Dillon se postavil před můj stůl.

„Tvůj bratr a sestra právě upekli korunní sušenky, na kterých jsou podobizny,“ oznámil a ukázal mi ty nejškaredší sušenky, co jsem kdy viděl. „Podle nich jsi na řadě hned po otci.“

„Toho jsem si dobře vědom.“ Protočil jsem oči. „Děkuju.“

„Nemáš zač.“ Zakousl se do té, na které byla moje hlava. „Priscilla a Charlie jsou o tolik milejší než ty.“

„Taky mají mnohem vymytější mozek.“

Usmál se. Nesnášel mou rodinu stejně jako já a hodně mi s mými nadcházejícími plány pomohl.

„Dillone, řekni mi něco,“ vyzval jsem ho. „Kdy-

bych ti oznámil, že chci tento týden nepozorovaně odletět na pár nocí do Seattlu, jak bys mi mohl pomoci?“

„*Nemohl.*“

„Proč ne?“

„Protože je to riskantní a téměř nemožné,“ opáčil. „Musel bych najmout soukromý tryskáč, udělat hromady opatření a porušit veškerá pravidla pro členy personálu.“

„Nežádám tě jako člena personálu,“ řekl jsem. „Žádám tě jako svého jediného kamaráda.“

Povzdechl si a vrhl na mě soucitný pohled.

„Na jak dlouho myslíš, že se utrhnu?“ zeptal jsem se.

„Tak na jednu noc. Celý den, když budeme mít štěstí.“

„*Jenom?*“

„Potom možná ještě šest až dvanáct hodin k tomu,“ dodal. „Kdybys byl šeredný jako tvůj bratr, zařídil bych ti celý týden, protože by tě nikdo nechtěl.“

Bez výrazu jsem na něj civěl. „Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

„Pomůžu, ale mám pár otázek.“

„Poslouchám.“

„Řekni mi jediný důvod, proč tohle nemůže několik měsíců počkat?“

„Chci to město skutečně zažít, než se tam trvale přestěhuju.“

„Dej mi *skutečný* důvod.“

„Chci oslavit narozeniny o pár týdnů dřív. Chci si to užít sám.“

„Dávám ti poslední šanci, abys *neurázel* mou inteligenci.“

„Chci někoho dostat do postele, abych to období sucha konečně odpískal.“

„*Děkuju.*“ Obrátil oči v sloup. „V tom případě žádné bary ani večírky s více než dvaceti osobami uvnitř

a povinná vyjížďka po městě, jelikož na to pak asi nějakou dobu nebudeš mít čas. Máš ještě nějaké další požadavky, kvůli kterým mě můžou vykopnout?“

„Chtěl bych tam mít auto. Rád bych řídil sám.“

„To v žádném případě.“

„Dillone, já umím řídit.“

„Tady v Londýně jistě,“ souhlasil. „Jenže ve Státech řídí na pravé straně silnice.“

„To nemůže být tak velký rozdíl.“

„Dobře...“ Poklepal si na bradu. „Zařídím pro tebe auto, ale budu sledovat každý tvůj krok, spolu s šesti členy ochranky, doktorem a jedním dalším členem personálu.“

„Čtyři členové ochranky, žádný doktor a žádný další personál.“

„*Tylere...*“

„Už mám těch blbostí tady plný zuby a mluvili jsme přece o tom, že to nebudu tolerovat ani tehdy, až zmizím.“ Ticho.

„Co sestra místo doktora?“ zeptal se.

„Dohodnuto.“

Vytáhl mobil a poklepal na obrazovku. „Vyberu si pár laskavostí od hotelů a nějakých podniků, ale aby to fungovalo, musíš se připravit odletět do třech dnů.“

„To zní perfektně.“

„Mimochodem tvůj otec pověděl tisku, že máš v kavárně pozdní rande s dánskou princeznou, do které jsi údajně zamilovaný,“ sdělil mi. „Tvoje sestra má v plánu tě tam vylákat a já ti nic z toho nemám říkat.“

No krucinál...

„Víš ty co?“ Zavřel jsem tu brožuru. „Co kdybychom naplánovali odlet do Seattlu o trochu dřív?“

„Definuj trochu dřív.“

„*Dnes večer.*“

OBDOBÍ SUCHA & POHÁDKY

CHLOE

Za velkou louží

Seattle, Washington

C*o to sakra se svým životem dělám?
Jak by se dalo do někoho převtělit a začít znovu?*

Do mých třicátých narozenin zbývalo dvanáct hodin, a neměla jsem nic – absolutně nic – s čím bych se mohla ukázat. Moje kreditní skóre bylo příliš hrozné i na to, abych si vůbec nechala *zdát* o tom, že si pořídím auto, můj byt nastavoval laťku pro slovo „díra“ a randila jsem jen skrze svou rozsáhlou sbírku knižních romancí. (Za účasti vrchního šuplíku se zánovními vibrátory.)

Ranní tramvaj si to šinula po kolejích a já vytáhla poslední číslo časopisu *Audio Svět* – a přejížděla po úsměvu svojí skvělé kamarádky Kristin. Se svým programem „Svobodná ve třiceti“ byla nejlepší podcasterkou v zemi, přičemž tento měsíc to bylo počtvrté, co je na obálce.

Nesrovnávej se, Chloe. Ať tě ani nenapadne se srovnávat...

Odložila jsem ho a vytáhla další časopis, vydání *Bon Appetit* pro tento měsíc. Pod titulkem „Seznamte se s majitelkou nejrajcovnějšího zmrzlinového obchodu v zemi“ mrkala do objektivu moje další kamarádka Madison.

Moje nejlepší přítelkyně byly o celý rok mladší, každou chvíli se objevovaly v médiích a jediný časopis, na jehož obálce jsem se kdy mihla, byl ten, který vydávala moje úhlavní nepřítelkyně ze sedmé třídy: Škaredy ze *střední*.

Pokud jde o to, čeho jsem dosáhla, mohla bych to spočítat na třech prstech: zaprvé, nezabila jsem svoji šéfovou. Zadruhé, nezmlátila jsem ani neutrhla hlavu svojí šéfově. Zatřetí, udržela jsem si stejnou práci šest let a... nezabila svou šéfovou.

To už musí něco znamenat.

„Dostáváme se k Ledově chladné zmrzlinárně na Pike Place,“ ozvalo se z reproduktorů tramvaje. „Pokud je toto váš cíl, vydejte se prosím ke dveřím a přejeme krásný den!“

Vstala jsem, strčila si časopisy do kabelky a zamířila ke dveřím.

Když se otevřely, vyšla jsem na chodník, pomalu se po něm procházela a vdechovala vůni čerstvě pečených vaflí a domácí zmrzliny.

Jako turistka jsem si vyfotila pastelově růžové a mátově zelené židle, co stály před budovou. Potom jsem pohlédla na neonová písmena „Zkus mě“ připevněná na bílých cihlách domu, jako bych je nečetla už milionkrát předtím.

Namísto klasických názvů jako „Narozeninový dort“, „Oříšková“ nebo „Čokoládová“ se Madisoniny

příchutě skvěly podstatně zapamatovatelnějšími názvy jako „Ananas na depresi“, „Mátová, už mu znovu nevolej“ a „Vášeň s lesním ovocem“. Také tam měla „Rozdej si to s tatkovou holčičkou“, „Broskvičky potřísněné krémem“ a „BDSHMMM“, avšak ty nabízela jen večer.

Udělala jsem poslední snímek, vešla do dveří a místností se ozvalo hlasité zasyčení. Poté se na mě snesly hromady růžových a zlatých třpytek.

Co to sakra je?

„Všechno nejlepší k zítřejším narozeninám, Chloe!“ vykřikly Madison s Kristin z plných plic. „Děsně tě milujéeém!“

Rozhlížela jsem se zmateně po obchodu a všimla si, že na zadní zdi zářilo moje jméno z neonových světél. Na stole se tyčila hromada nádherně zabalených dárků a na oknech zářící písmena.

*„Před třicítkou jsi toho tolik dokázala!
V tom nakladatelství jsi v podstatě ředitelka a ty
(i všichni ostatní) to víš!“*

„Madison, myslím, že se rozbřečí,“ zašeptala Kristin. „Měly bychom ji nějak utěšit?“

„Nemyslím si.“ Madison zavrtěla hlavou. „Vypadá to, že má pořád tu náladičku – zítra je mi třicet a v životě jsem nic nedokázala. Takovému druhu negativní energie nesmíme dovolit se motat kolem nás.“

Rozesmála jsem se a dlouze je obě objala.

„Děkuju.“ Z očí mi vytryskly slzy. „Oběma moc děkuju.“

„Nemáš zač.“ Pustily mě a podaly mi jednu věc, kterou mi dávaly každý rok. Lesklou stříbrnou obálku, v níž byla první stopa k „Epické honbě za dobro-

družstvím“. Tu tradici zahájili mí rodiče, než zemřeli, a ty dvě nechtěly, aby zanikla s nimi.

„Tady máš.“ Kristin mi podala jasně růžovou krabici. „Otevři si nejdřív můj dárek.“

Vrhla jsem se na otevření jako dítě o Vánocích a ztuhla při pohledu na logo Chanelu.

„Tak šup,“ vyzvala mě. „Otevři ten zbytek.“

Jemně jsem zvedla vršek a srdce mi poskočilo, jakmile jsem uviděla autentickou verzi imitace šatů, co mi visely ve skříni. Korálově růžové šaty k lýtkům s ručně všitými flitry a dlouhým rozparkem po levé straně.

„To od tebe nemůžu přijmout.“ Zavrtěla jsem hlavou. „To přece muselo stát tak osmnáct set dolarů.“

„Můžu si to dovolit, věř mi.“ Políbila mě na tvář. „Kromě toho nemůžeš vstoupit mezi třicátnice a nosit imitace. Tohle musí skončit.“

Přivinula jsem si látku k hrudníku a Madison vedle mě postavila další krabici.

„Koupila jsem ti motýlí jehly, které k tomu ladí,“ oznámila mi. „Prosím tě, zbav se těch laciných, co už teď vypadají jako můry. Budu tě muset zapřít, jestli si je ještě vezmeš.“

Odfrkla jsem si a obdivovala řemeslné provedení podrážek.

„Před začátkem honu ti vyfoukají vedle vlasy,“ upozornila mě Kristin. „Ten pohotovostní zákrok je taky na mně.“

„To nezní jako *narozeninový dárek*.“ Zabodla jsem do ní pohled. „Zní to jako kritika, jako byste mě s Madison pomlouvaly za zády.“

„Ale my ti to říkáme i do obličeje.“ Rozesmála se a vzala si vanilkový kornout. „Už měsíce ty vlasy potřebuješ profesionálně upravit.“

„*Měsíce*,“ potvrdila Madison.

„Díky.“ Zvedla jsem na ně prostředník a najednou mi v kabelce zazněl ten nejhorší vyzváněcí tón na světě.

Ale ne. To si děláš legraci.

„Ano, Hazel?“ odpověděla jsem automaticky.

„Potřebuju, abys přišla ke mně do bytu a hned mi pomohla!“ vykřikla. „*Prosím!* Tohle je nouzová situace pro 911 a myslím, že asi umřu.“

„Neměla bys tedy zavolat *skutečnou* 911?“

„No to ne. Nikdo jiný se o tomhle nesmí dozvědět,“ prohlásila. „Poslala jsem Bennieho do toho zmrzlinového krámku tvójí kamarádky, aby tě vyzvedl. Pospěš si, ať jsi tady, než bude pozdě.“

Ukončila hovor a já přemáhala chuť začít ječet.

„No, bylo to krátké, ale fajn.“ Kristin mě poplácala po zádech. „Tahle honba za dobrodružstvím se nám povedla zatím ze všech nejlíp. Tví rodiče by byli pyšní.“

„Teda až na poslední náповědu,“ poznamenala Madison. „Ta je tak košilatá, že by nejspíš hlasovali, aby nás vypověděli z nebe, až umřeme.“

„Budu prosit o jejich odpuštění.“ Otevřela jsem chladicí box, abych si rychle nandala pár kopečků, ale řidič mojí šéfové už zastavil před dveřmi obchodu.

„Za chvíli jsem zpátky,“ slíbila jsem.

Kristin a Madison po mně střelily pohledem, který říkal: „Ne, to teda nebudeš.“

Nejspíš měly pravdu.

Vykročila jsem ven a nedala Benniemu šanci mi otevřít zadní dveře.

„Dobré odpoledne, slečno Marchová.“ Sledoval mě, jak lezu na zadní sedačku. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Viděl jste mě *včera*, když jste mě vezl, abych slečně Swiftové nakoupila potraviny, a den předtím, když jsem jí šla koupit dvacet různých značek řasenky pro video na TikToku.“

„Jenom konverzuju.“ Usmál se. „Zapněte si pás, prosím.“

Poslechla jsem a opřela se v koženém sedadle. „Můžeme si prosím cestou do jejího bytu udělat dlouhou, vyhlídkovou jízdu?“

„Nemyslím si.“ Setkal se se mnou pohledem ve zpětném zrcátku. „Slečna Swiftová má strach, že zemře, slečno Marchová.“

„Právě,“ odpověděla jsem. „Neměli bychom se přece Bohu plést do cesty.“

Rozesmál se a rozjel se ulicí, přičemž mou prosbu zcela ignoroval.

Krev se mi vařila stále víc s každou další pouliční lampou, kolem které jsme prosvištěli.

Pracovat v nakladatelství – především v oddělení romancí – mělo být jako splněný sen. Popis té práce prostě splňoval všechno, co jsem v životě chtěla: zbrusu nové paperbacky zdarma, příležitost setkat se s mými oblíbenými autory a exkluzivní výtisky románů před oficiálním vydáním.

Přesto však roky práce pod Hazel Swiftovou – střelenou dědičku, která o knihách nevěděla zhola *nic* – brzy ukázaly, že tyhle věci něco stojí, a já neměla dost volného času, abych si to mohla dovolit.

Každý rok v předvečer mých narozenin vyrukovala s nějakou „nouzovou situací“, a neměla jsem tudíž právo být překvapená. Vždycky přišla s nějakým směšným důvodem, proč mě potřebovala – „Někdo mi těsně před večírkem odřel moje nové manolky!“ „Můj přítel mě právě opustil!“ „Mám panický záchvat

a potřebuju, abys přišla a držela mě za ruku!“ – a natolik mě uondala, že jsem to vzdala, ve svůj velký den pracovala a odložila jakékoliv plány, které jsme s mými kamarádkami měly.

Ale letos se to nestane.

To jsem odmítla.

Jakmile vyřeším její neexistující problém, dojdou si nechat vyfoukat vlasy, vezmu si svoje nové šaty od Chanela a strávím noc ve městě čímkoliv, co mi Kristin a Madison v honbě sepsaly.

Zrovna jsem si představovala noc se sexy knižním přítelem, když si Bennie odkašlal.

„Jsme tady,“ oznámil. „Můžete jít.“

„Díky, Bennie.“ Vystoupila jsem a projela kartou vstupní dveře. Potom jsem vystoupala soukromým výtahem až nahoru do střešního bytu.

Obrnila jsem se, otevřela dveře a málem mi vypadly oči. Ten výjev jsem potřebovala vymazat z paměti.

Hazel klečela na podlaze svého obýváku nahá na všech čtyřech.

Ustoupila jsem a byla připravená na únik, ale všimla si mě.

„Už bylo načase!“ úpěla. „Můžeš si prosím umýt ruce a jít sem?“

Odejdi a nech ji tu pojít, Chloe. Zaslouží si to.

„Chloe!“ zaječela. „Udělej to hned!“

Odložila jsem kabelku na zem a šourala se do kuchyně, kde jsem si dávala načas, abych si pořádně namydčila ruce. Broukala jsem si refrén své oblíbené písně, než jsem si je opláchla, a potom jsem si je důkladně sušila papírovou utěrkou.

„Co se děje?“ Konečně jsem k ní došla. „Máš něco se žaludkem?“

„Ne... Jde o mou vaginu.“

„Tvoji *co*?“

„Mojí *va-gi-nu*!“ Po tvářích jí tekly slzy. „Ten chlap, co jsem s ním tuhle noc spala, už dávno odešel domů, ale něco bolestivého po sobě nechal.“

Znovu jsem vrhla pohled ke dveřím.

Stejně by mě nechytila.

„Chloe, děsně to pálí.“

„Nevím nic o tom, jak řešit pohlavně přenosné nemoci.“ Udělala jsem krok dozadu. „Budeš muset říct někomu jinému.“

„Nechal tam *kondom*.“ Hlas se jí zlomil. „Zasekl se mi uvnitř a já na něj nemůžu dosáhnout.“

„Takže...“

„Takže potřebuju, aby použila *svoje* prsty a vytáhla mi ho. *Hned*.“

Možná dneska přeruším tradici a letos tě zamorduju.

„Dobře.“ Vytáhla jsem mobil. „Myslím, že bude lepší, když zavolám 911.“

„Jestli to uděláš, máš *padáka* a nikdy ti nenapíšu doporučující dopis kamkoliv jinam, kam bys chtěla jít. Tedy ne že bych tě někdy nechala jít, ale stejně...“ Prohnula záda. „Tak do toho.“

Civěla jsem na ni a tiše srovnávala výhody a nevýhody toho, že jí s tím pomůžu.

Výhody? Žádné. Nevýhody? Potenciální bezdomovectví, prsty, na které už se nikdy nedokážu znovu podívat stejně.

„Chloe, pálí to!“

Povzdechla jsem si, ohnula se a cítila, jak mi z těla mizí poslední špetka důstojnosti. Nastavila jsem ruční zrcátko mezi její nohy a zahlédla gumový okraj kondomu.

„Je tady,“ řekla jsem, popadla jí ruku a vedla k ně-